

Påskedag d. 1/4-18

Salmer:

233 Jesus lever, graven brast

218 Krist stod op af døde

236 Påskeblomst, hvad vil du her

222 Opstanden er den Herre Krist

474 Jesus Krist, du gav mig livet

240 Dig være ære

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 28,1-10

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne. »Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.« Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. Og se, Jesus kom dem i møde og hilste dem med et »God morgen!« Og de gik hen og omfavnede hans fødder og tilbad ham. Da sagde Jesus til dem: »Frygt ikke! Men gå hen og sig til mine brødre, at de skal gå til Galilæa. Dér skal de se mig.«

”Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde”

De ord lyder nok velkendte i de flestes ører, læsningen fra 1. Petersbrev, som vi hørte tidligere i gudstjenesten. En lovprisning til Gud. Pga. hans barmhjertighed har vi et levende håb ved Jesu opstandelse fra de døde. Det har vi, fordi vi er genfødte. Ordene lyder til dåben. De bliver

overskriften over vores indgang til livet med Gud. Det er ord, som vi har brug for at blive mindet om igen og igen.

Ordene lyder til dåben, fordi vi i dåben bliver knyttet så tæt med Jesu død og opstandelse, at vores egen død ikke kan ændre på det forhold.

Hvem hiver stærkest i os? Hvem er stærkest? Døden eller Kristus?

Indimellem kan det være svært at afgøre. Døden slår så hårde slag, og vi virker så modtagelige for dens angreb. Menneskelivet er skrøbeligt, både det ufødte og det, som har levet i mange, mange år. De fleste af os har nok været til mindst en begravelse i år. Døden slår hårde slag.

Men hvem er stærkest? Det er Kristus. Det er Guds søn. Fordi Jesus opstod fra de døde, er døden nu kun en parentes, et komma. En midlertidighed, som til sidst må opgive at holde fast i os. Den skal endegyldigt besejres, når Jesus kommer igen og opretter Guds rige på jord, hvor vi skal opstå og leve evigt med ham i genskabte og genoprettede kroppe.

”Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde”

Vi har brug for at høre det igen og igen. Derfor bruger vi de samme ord til jordpåkastelsesritualet til bisættelser og begravelser. Der ved kisten, hvor døden råber så højt og stærkt, har vi brug for at blive mindet om, at døden ikke får det sidste ord.

Det er ikke bare et vagt håb. Et håb om, at der nok er noget mere mellem himmel og jord. Et håb om at vi på en eller anden måde bliver ét med universet og Gud, eller måske bliver til en stjerne på himlen. Det er ikke bare en opbyggelig tanke på en mørk dag, som ritualet og præsten forkynder, fordi han jo skal sige noget trøsterigt og håbefuldt.

Nej, det er et levende håb. Et stærkt håb, et stabilt håb. Et håb, der kan bære. Det kan det kun pga. Jesu Kristi opstandelse fra de døde. Uden Jesu opstandelse, så var håbet vagt og flyvsk og kunne ikke bære noget som helst. Så derfor står og falder kristendommen med Jesu virkelige opstandelse fra de døde. Nogen kalder kristentro for opstandelsestro, og det er sandt.

Kristendommens grundlag er en opstandelse. Hvis ikke Jesus var opstået, så havde Jesus været en bedrager. Han havde sagt mange fine ord og peget på sig selv som vejen til Gud. Han havde talt om, at han skulle lide og dø og opstå. Hvis ikke han havde gjort det, gjort, som han sagde, så havde han været en bedrager. En, som bilder folk noget ind. En, som giver dem vage og flyvske håb, som ikke viser sig at holde. En, som skuffer mennesker.

Men Jesus opstod. Det, som ikke burde kunne ske, skete. Gud greb ind. Gud oprejste Jesus fra de døde. Gav døden sit dødelige sår, og nu venter vi bare på, at den bliver endeligt besejret. Dødens hærgen i verden her 2000 år senere er på den måde kun en dødskamp. Døden går mod sin egen død og endeligt, og den kan ikke sejre over dem, som er forbundet med Jesu sejr over døden. Pga. Jesu opstandelse påskemorgen er der håb.

Store kræfter er på spil påskemorgen. Jorden ryster, mennesker bliver bange. Sådan er det, når Gud griber ind og kommer nær. Så englen stiger ned fra himlen. Lander på jorden. Træder hen til stenen og vælter den fra. Og så, for ligesom at sætte trumf på sin magt, for at vise, hvor stærk Guds sendebud er, så sætter englen sig på stenen. Stenen er besejret. Graven er åbnet. Og graven er tom. Jesus er allerede opstået.

Jeg har egentlig altid tænkt, at englen steg ned fra himlen og væltede stenen bort, så at Jesus kunne komme ud af graven. Men det er ikke tilfældet. Da englen vælter stenen bort, er Jesus allerede opstået. Opstandelsesberetningerne i de fire evangelier er ikke beretninger om, hvordan opstandelsen fandt sted. Hvordan livet vendte tilbage til Jesu døde legeme der i gravhulen. For det øjeblik så intet øje. Men de er beretninger og vidnesbyrd om, at Jesus *er* opstået.

Englen ruller stenen bort for at vise verden, at Jesus har forladt graven. Den er tom! Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå.

Hvorfor er det nødvendigt, at vi ser den tomme grav? Hvis Jesus ved sin opstandelse besejrer døden, så er det jo noget objektivt, noget gyldigt uafhængigt af vores erfaring af det. Kunne Jesus ikke bare være opstået i det skjulte og så vendt tilbage til Gud med det samme? Døden var jo besejret ved hans opstandelse, og dermed var vores store fjende overvundet.

Jo, det kunne Jesus i princippet godt. Men hvis vores håb skal være et levende håb, som skal bære os fra dåb til begravelse, som skal bære os videre gennem døden, så bliver vi nødt til at have et fundament for det håb. Ellers bliver håbet vagt og flyvsk.

Så englen ruller stenen bort. Kom og se stedet hvor han lå. Jesus er ikke kun opstået som en opbyggelig tanke eller i det skjulte. Nej, kom og se. Graven er tom. Jesus er væk.

Men der må mere syn for sagen. Jeg læste to vers mere af evangelieteksten end alterbogen egentlig siger, fordi vi så også får beskrivelsen af Jesu møde med de to Maria'er med. De får ikke kun lov til at se den tomme grav. De får også lov til at møde den opstandne Jesus.

Jesus kommer dem i møde og hilser dem med et "God morgen". Jeg holder meget af det vers. Der har lige været jordskælv, englebesøg, vagter, der blev som døde. Stor frygt og forvirring. Og så kommer Jesus dem i møde. Stille og roligt. Ikke noget med at sige: "Se, jeg er opstået. Se, her er jeg igen. Det lykkedes, jeg vandt over døden." Nej, stille og roligt hilser han dem med et godmorgen. Det må være verdenshistoriens mest underspillede replik. Godmorgen. Han møder kvinderne midt i deres forvirring med et godmorgen. Med en hilsen, som glæder dem. De får ikke kun lov til at se den tomme grav, de får lov at se ham. De får lov at høre hans stemme. Det er virkelig ham. Ingen tvivl. Og de går straks hen og omfavner hans fødder og tilbeder ham.

Troen på Jesu opstandelse bygger på konkrete sanseerfaringer. Mennesker mødte virkelig Jesus efter hans opstandelse. De så ham. De hørte ham. Disciplen Thomas fik endda tilbuddet om at stikke sin finger ind i hullet i Jesu side, for at kunne mærke ham. Peter spiste senere sammen med ham, og hvis de kom tæt nok på ham, har de nok kunnet dufte ham.

Jesus var ikke et spøgelse. Han var opstået som en, man kunne genkende og røre ved, se og høre, men alligevel var noget anderledes ved ham. Hans legeme var nyt. Han kunne komme og gå, som han ville. Han var nu i det næste lille stykke tid både i menneskers dimension og i Guds dimension. Han bruger tid på at vise sig for sine venner. I første korintherbrev skriver Paulus om, at han viste sig for over 500 brødre på én gang. Derudover for kvinderne, for disciplene. En god flok.

De mennesker, som så Jesus efter hans død, var ikke udsat for massehallucinationer. Så mange mennesker kan ikke få de samme hallucinationer. Det var heller ikke noget, de fandt på. Mange af dem mistede livet pga. deres tro på den opstandne Kristus. Nej, meget taler for, at det simpelthen skete. At de simpelthen så den opstandne Kristus.

Det kan ikke bevises. Ingen så øjeblikket, da Jesus stod op. Men samlet set, så er den mest plausible og sammenhængende forklaring, at Jesus faktisk opstod og viste sig for over 500 mennesker. Det kræver selvfølgelig, at man har plads til Gud i sit verdensbillede. Plads til en Gud, som har magt til at virke. Magt til at gøre ting, som vi ikke kan forstå. Det er i sidste ende kun Guds ånd selv, som kan skabe den plads og tro i os. Men beretningen om Jesu opstandelse kan være gode støttepunkter for troen.

Opstandelsestroen. Den tro, som har sit faste fundament i, at Jesus døde og opstod. Det giver brændstof til vores levende håb. Det håb, som kan holde troen i live i os. Det håb, som giver lys midt i dødens hærgen. Det håb om, at også Kristus selv vil gå os i møde efter vores død og hilse os med et godmorgen og et velkommen til det evige liv.

Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi fader, som i sin store barmhjertighed har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde, til en uforgængelig og ukrænkelig og uvisnelig arv, der ligger gemt i himlene til jer, som af Guds magt ved troen bevares til en frelse, der holdes rede til at åbenbares i den sidste tid.

Kristus er opstanden. Derfor er der håb, levende håb, om, at vi også skal opstå. Glædelig påske!